

Arrest

nr. 186 145 van 27 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Israëlische nationaliteit te zijn, op 4 maart 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 januari 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 maart 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesemorie.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat S. LOOS, loco advocaat S. TRITSMANS, en van advocaat A. COENE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 24 september 2013 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 9 januari 2014 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekende partijen op 7 februari 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.09.2013 werd ingediend door :

[B. H., E.]

geboren te [...] op [...]

nationaliteit: Israël

en echtgenote

[B. H., M.]

geboren te [...] op [...]

nationaliteit: Israël

wettelijke vertegenwoordigers van:

[B. H., N. L.], geboren te [...] op [...]

[B. H., S. J.], geboren te [...] op [...]

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De advocaat van betrokkenen verklaart dat de heer [E. B. H.] in 1995 met een Israëlisch paspoort naar België is gekomen en dat hij en zijn aangroeïend gezin hier sindsdien quasi ononderbroken hebben verbleven. Echter dient te worden opgemerkt dat de duur van het verblijf niet als buitengewone omstandigheid kan weerhouden worden. Immers heeft de Raad van State gesteld dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (RvS 9 december 2009, nr 198.769) Bovendien blijkt uit de studie van het administratief dossier van betrokkene dat dit verblijf niet zo quasi ononderbroken is als wordt beweerd. Zo blijkt dat betrokkene op 23.10.1999 aangekomen is in België en toegelaten werd tot een verblijf tot 31.12.2000 op basis van zijn beroepskaart die hij op 22.10.1997 in Tel Aviv heeft aangevraagd, hem toegekend op 24.09.1998, geldig tot 31.12.2000. Verder blijkt uit het paspoort van betrokkene met nr 10534612, geldig van 21.09.2004 tot 20.09.2014, en dat van zijn echtgenote met nr 11433273, geldig van 15.05.2006 tot 14.05.2016, dat zij verschillende keren naar hun land van herkomst zijn teruggekeerd, meer bepaald op 08.02.2005, 06.02.2007, 08.08.2008, 09.11.2008, 03.08.2009, 01.03.2011 en 15.07.2012 alsook dat zij naar Groot-Brittannië (uitreisstempel van 09.09.2010), Zwitserland (inreisstempel van 16.07.2012 en de Verenigde Staten (inreisstempel van 29.07.2012 en 12.02.2013) zijn gereisd. (Kopieën toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkenen).

De heer [B. H.] verwijst naar het feit dat hij een eigen zaak heeft opgericht in België, maar hij toont niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid zou vormen, waardoor hij niet naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren om daar de aanvraag via de gewone procedure in te dienen. Betrokkene kan zijn deelname in de winst of betaling in het verlies via internationale banktransacties laten gebeuren. Indien betrokkene toch een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zijn verblijf in

België noodzakelijk is om het bedrijf mee te helpen uitbouwen, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat uit de studie van het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij in het verleden reeds een beroepskaart heeft verkregen, geldig van 30.09.1999 tot 31.12.2000, en dat hij in november 2008 opnieuw een beroepskaart heeft aangevraagd. Deze werd hem echter geweigerd, wegens gebrek aan belang. Betrokkene had immers verzuimd gevolg gegeven aan de vraag tot bijkomende informatie van de FOD economie van 04.05.2009 en 03.08.2009. Uit reeds vermelde studie van het administratief dossier blijkt dat betrokkene in het verleden reeds herhaaldeijk naar zijn land van herkomst is teruggekeerd en dat zijn zakenbelang hem er toen niet van heeft weerhouden om België te verlaten.

Betrokkene beweert ook dat hij het nodige deed om zichzelf en zijn gezin regelmatig in te schrijven en hij verwijst daarbij naar het feit dat hij een vennootschap heeft opgericht en over een SIS kaart beschikt. Echter toont hij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid zou vormen waardoor betrokkenen de aanvraag niet via de gewone procedure kunnen indienen.

Betrokkene verwijst ook naar het feit dat zijn kinderen in België geboren zijn, maar hij verzuimt het om aan te tonen waarom dit een buitengewone omstandigheid zou vormen. Het feit in België geboren te zijn brengt niet automatisch verblijfsrecht met zich mee.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Zij tonen ook niet aan dat hun kinderen geen gespecialiseerd onderwijs nodig hebben, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. De bewering dat de terugkeer naar het land van herkomst een grote inbreuk zou vormen op het sociaal - en privé leven van de kinderen om aan de verplichting om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen wordt niet aangetoond en kan niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden. Ook de bewering dat zij het niet gewoon zijn om in een andere taal les te volgen, de vakken niet gewoon zouden zijn en er geen andere kinderen of leerkrachten zouden kennen kan niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden. Het leren kennen van andere kinderen of leerkrachten hoort namelijk ook in België bij de normale gang zaken van het schoolleven bij de overgang van het ene leerjaar naar het andere, van de overgang van de ene cyclus naar de andere, en dat de kinderen niet gewoon zijn om in een andere taal les te volgen wordt niet aangetoond. Gezien de afkomst van de kinderen lijkt het onwaarschijnlijk dat zij enkel in het Nederlands worden opgevoed en dat zij in huiselijke kring het Hebreeuws niet aangeboden krijgen.

Betrokkene verklaren ook dat zij banden hebben met België en beroepen zich op de bescherming van het artikel 8 EVRM. Dit artikel is hier echter niet van toepassing, aangezien betrokkenen niet aantonen dat nog andere familieleden van hen in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkenen stellen dat zij geen banden meer hebben met Israël en dat ze daar helemaal opnieuw zouden moeten beginnen. Zij leggen echter geen bewijzen voor die deze loutere bewering kan staven en bijgevolg kan dit niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden. Bovendien wordt deze bewering tegengesproken door het feit dat uit de paspoorten van betrokkenen, toegevoegd aan hun administratief dossier, blijkt dat zij in het verleden verschillende keren naar Israël zijn teruggekeerd.

De advocaat van betrokkenen verwijst eveneens naar het artikel 3 EVRM. Echter dient hierbij opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via dit artikel slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen deze verwijzing te staven met een begin van bewijs, terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Betrokkenen menen ook dat een terugkeer naar hun land van herkomst een inbreuk zou inhouden op het artikel 9 EVRM dat stelt dat ieder het recht heeft op vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst. Zij stellen dat zij actief lid zijn van de Joodse gemeenschap en dat zij hier hun geloof willen belijden. Ze tonen echter niet aan dat een terugkeer naar hun land van herkomst, om daar via de gewone procedure hun aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen, een inbreuk zou inhouden op het recht van gedachte, geweten en godsdienst.

De elementen van integratie hebben betrekking op de gegrondheid en verantwoord en niet waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Eveneens op 9 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekende partijen samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“De heer:

Naam, voornaam: [B. H., E.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Israël

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Betrokkene heeft een paspoort voorgelegd waaruit blijkt dat hij België op 19.02.2013 is binnengereisd. De termijn van 90 dagen is bijgevolg overschreden.”

“Mevrouw:

Naam, voornaam: [B. H., M.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Israël

bij DVZ eveneens gekend als [A., M.],

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

De minderjarige kinderen, [B. H., N. L.], geboren te [...] op [...] en [B. H., S. J.], geboren te [...] op [...], volgen de situatie van de moeder.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Betrokkene heeft een paspoort voorgelegd waaruit blijkt dat hij België op 19.02.2013 is binnengereisd. De termijn van 90 dagen is bijgevolg overschreden.”

Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Verzoekende partijen hebben ervoor geopteerd een synthesesamenvatting neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbe-

twistingen uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2. Derde en vierde verzoekende partij zijn minderjarig. Een minderjarige wordt als handelingsonbequaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat hij dient te zijn vertegenwoordigd door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen infans meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu ligt een beslissing voor waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf wordt geweigerd aan de vader, de moeder en de twee kinderen en betreft het dus rechten die aan de persoon verbonden zijn, doch derde en vierde verzoekende partij beschikken gezien hun leeftijd (respectievelijk 10 en 7 jaar) niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Zij dienden aldus te worden vertegenwoordigd, door hun vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet wordt gepreciseerd dat de eerste en tweede verzoekende partij optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van de minderjarige kinderen dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van de derde en vierde verzoekende partij onontvankelijk is.

2.3. Verwerende partij voert in de nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep aan omdat verzoekende partijen in het inleidende verzoekschrift zouden hebben nagelaten een middel te ontwikkelen. Zij stelt dat er geen geschonden geachte rechtsregel wordt aangeduid en het aldus voor haar niet mogelijk is zich op nuttige wijze te verdedigen.

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Een lezing van het inleidende verzoekschrift leert evenwel dat verzoekende partijen daarin aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling in de eerste bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond en deze als niet redelijk beschouwen. Aldus kan worden aangenomen dat zij een schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht. Ook geven zij aan dat er sprake is van een miskennis van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Aldus kan wel degelijk worden aangenomen dat het inleidende verzoekschrift een middel bevat.

De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Zoals reeds werd aangegeven, dient te worden aangenomen dat verzoekende partijen – in een enig middel – de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het EVRM.

Zij vatten het middel als volgt samen in de synthesememorie:

“Ten onrechte stelt de Dienst Vreemdelingenzaken en de Belgische Staat in haar nota met opmerkingen dat er geen buitengewone omstandigheden voorliggen voor verzoekers en hun gezin om de aanvraag tot machtiging tot verblijf uit te voeren in België.

De bijzondere omstandigheden zijn nochtans omstandigheden waardoor het 'onmogelijk of bijzonder moeilijk' is om een verblijfsaanvraag voor België in te dienen volgens de gewone procedure voor een verblijf voor meer dan drie maanden, d.w.z. vanuit het buitenland, voor je naar België komt.

Deze buitengewone (of bijzonder moeilijke) omstandigheden zijn in hoofde van verzoekers wel degelijk aanwezig.

De terugkeer naar het land van herkomst voor verzoekers zou een schending uitmaken van artikel 8 EVRM.

1.

Dhr. [B. H.] verwijst ten eerste naar zijn zakenleven en opgerichte vennootschappen (wat noodzakelijk is om zijn privé- en gezinsleven financieel te beschermen!)

De financiële inkomsten en ondersteuning van het gezin [B. H.] is volledig afhankelijk van de inkomsten van dhr. [B. H.] en zijn 3 vennootschappen, met zetel te Elsene.

Dhr. [B. H.] woont te Antwerpen, dé stad bij uitstek voor de handel in goud-, juwelen en diamanten. De stad Antwerpen biedt hem de nodige contacten en afzetmarkt om zijn vennootschappen, met zetel te Elsene (Brussel), draaiende te houden.

Als zelfstandige is het tegenwoordig al moeilijk genoeg om een eigen zaak te laten overleven.

Dhr. [B. H.] slaagt hier reeds 18 jaar lang in om zijn vennootschappen in België levend te houden, doch dit enkel door zijn eigen harde werk en netwerking ter plaatse.

Dit handelsleven en zakenleven kan dhr. [B. H.] onmogelijk op een zelfde wijze onderhouden in Israël. Concluant als zelfstandige dient immers ter plaats te werken om effectief een loon te verkrijgen. Hij kan geenszins beroep doen op een eigen werkgever om betaald verlof te nemen...

Het gaat dan ook niet enkel om een uit te voeren "winstdeling" (i.t.t. wat de DVZ durft te beweren), doch het betreft het daadwerkelijk ter plaatse onderhouden van contacten, vastleggen van contracten, uitvoeren van onderhandelingen, enz... om inkomsten te verwerven.

Zoals reeds aangehaald zijn de contactpunten te Antwerpen en Brussel (Ixelles) zeer belangrijk en draait een juwelenhandel vaak om het persoonlijk contact en de netwerking die hieraan voorafgaat. Brussel en Antwerpen zijn wereldsteden waar dhr. [B. H.] zijn vaste afzetmarkt heeft.

Indien verzoeker en zijn gezin verplicht zou worden terug te keren naar Israël gaat alles wat hij heeft opgebouwd verloren, en zal ook zijn gezin hiervan financieel afzien.

Dhr. [B. H.] doet tevens al het mogelijke om op correcte wijze zijn financiële boekhouding op orde te stellen én zijn financiële fiscale bijdrage te leveren (zie zijn neergelegde jaarrekeningen en belastingaanslagen in het stukkenbundel).

Dhr. [B. H.] zou dan ook in alle redelijkheid de gunst dienen te verkrijgen om in België zijn regularisatieverzoek in te dienen.

Het zou al te onredelijk zijn dat dhr. [B. H.] al die jaren wel financieel kon afdragen aan de staat, doch thans geen verblijfsaanvraag mag doen in de staat die hij jarenlang mee financieel ondersteunde!

Dit gaat in tegen alle redelijkheid en rechtvaardigheid.

Aangezien verzoekers (in het bijzonder 1^e verzoeker) recht heeft op een professioneel leven om te kunnen voorzien in de behoeftes van zijn gezin, zou het indienen van de aanvraag in Israël een duidelijke inbreuk uitmaken op art. 8 EVRM. (zie eveneens sub punt 4)

Ten onrechte weigert het DVZ en de Belgische Staat (verwerende partij) dit in te zien.

2.

Ten tweede is er sprake van een sterk geworteld sociaal gevoel en privéleven te België in hoofde van alle verzoekers.

Met in het bijzonder de kinderen van het gezin die reeds jarenlang school lopen te Antwerpen.

Uit voorgebracht stukken blijkt dat [N. B. H.] sinds 2006 permanent school loopt in de [...], Antwerpen, (stuk 8)

De lessen verlopen wel in het Nederlands, zoals blijkt uit de schooldocumenten die ook steevast in het Nederlands worden opgesteld, (stukken 8,15 en 16)

[S. B. H.] loopt school sinds 2009, net als zijn oudere zus, in de [...] school. Beide kinderen hebben hun sociale leven hier opgebouwd, kennen de kinderen en leerkrachten en volgen op permanente wijze les te Antwerpen.

Het is onzeker op welke wijze de kinderen lessen zouden kunnen aanvatten te Israël.

Zij zijn het niet gewoon om in een andere taal les te volgen, zijn de vakken niet gewoon en kennen daar geen andere kinderen noch leerkrachten.

Het zou een grote inbreuk vormen op het sociaal- en privéleven van de 2 kinderen om hen deze opleiding zomaar te ontnemen, m.o.o. een aanvraag regularisatie in het buitenland.

Dit vormt opnieuw een duidelijke inbreuk op art. 8 EVRM, met name het privéleven van de kinderen.

3.

Het staat vast, gelet op voorgaande feiten en de aanwezige stukken in het dossier, dat een verplichte aanvraag in het buitenland, een enorme aanslag zou zijn op het leven van alle gezinsleden.

Verzoekers kennen zonder twijfel een bijzondere band met België, die zij niet zomaar kunnen verbreken m.o.o. indienen van een regularisatieverzoek in het buitenland.

Het zakenleven van dhr. [E. B. H.], die de basis van financiële inkomsten vormt van het gezin, wordt op de helling gezet. Dit kan dramatische gevolgen hebben voor het gezin. (inbreuk art. 8 EVRM)

Bovendien wordt ook de opleiding en zekerheid die de kinderen thans kennen te Antwerpen, ontnomen en worden zij blootgesteld aan een onzekere toekomst en opleiding te Israël.

De leefwereld (sociaal, affectief, qua onderwijs, qua zakenleven, familiaal, enz...) van alle gezinsleden bevindt zich te Antwerpen en Ixelles/Elsene (mede beroepsuitoefeningsplaats van dhr. [B. H.]).

Het zou uiterst onredelijk en onrechtvaardig zijn, tegen artikel 8 EVRM in, om in deze omstandigheden het gezin te verzoeken een aanvraag tot regularisatie in te dienen te Israël.

4.

Daarnaast vormen verzoekers ook een hecht gezin en oefenen zij reeds jarenlang hun familie- en gezinsleven uit te België.

De kinderen kennen Antwerpen, België als hun thuis en lopen hier beiden sinds de kleuterklas school. Ook dhr. [B. H.] en zijn echtgenote zijn sterk gezinsmatig en familiaal verbonden met ons land en kunnen niet zomaar de draad oppikken in Israël.

Dit gaat flagrant in tegen de heersende mensenrechten, met name art. 8 EVRM die het recht op een familie -en gezinsleven beschermt.

In casu worden belangrijke gezinsbanden verdedigd.

Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privéleven.

Gelet op voorgaand feitenrelaas staat ongetwijfeld het privéleven van alle vier verzoekers op het spel bij een verplichte aanvraag in het buitenland.

Het begrip "privé-leven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

Deze relaties kunnen zelfs van zakelijke aard zijn. Dit begrip is bijgevolg veel ruimer dan het recht op een familie -en gezinsleven en vereist niet enkel een hechte band of intieme relatie tussen de personen die er zich op beroepen.

(<http://www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht/wegwijs.aspx?id=109>)

5.

Ten slotte stellen verzoekers dat zij geen band meer hebben met Israël en zij aldaar geenszins nog familie hebben wonen.

Het bewijs van familie die niet aanwezig is te Israël, vormt een duidelijk negatief bewijs dat geenszins geleverd kan worden door verzoekers.

Iets bewijzen dat er niet is, is onmogelijk.

Verzoekers kunnen enkel benadrukken dat alle familie die zij hebben, zich thans in België bevindt, met name hun eigen gezin. (art. 8 EVRM)

6.

Het weze herhaald dat verzoekers wel degelijk een ontvankelijk verzoekschrift indienden.

Als bijzondere omstandigheden worden immers ook aangemerkt:

<http://www.kruispuntmi.be/thema/verblijfsrecht-uitwijzing-reizen/humanitaire-regularisatie-9bis/wat-zijn-de-voorwaarden-voor-een-ontvankelijke-9bis-aanvraag/buitengewoneomstandigheden>:

Elke omstandigheid of geheel van omstandigheden die het indienen van de aanvraag in het herkomstland bijzonder moeilijk maakt, kan een buitengewone omstandigheid zijn. Die omstandigheden kunnen te maken hebben met het verblijf in België. Je kan ook omstandigheden in het herkomstland invoeren.

Voorbeelden van omstandigheden in België:

- je kind zou een school- of academiejaar verliezen*
- je zou je werk verliezen*
- je bent opgesloten in de gevangenis*

Deze beide voorbeelden zijn in casu van toepassing.

Gelet op het voorgaande staat wel degelijk het professioneel leven van dhr. [B. H.] op het spel!

Verzoeker heeft maar liefst 3 vennootschappen draaiende te houden in België, die heel zijn gezien financieel ondersteunen!

Het is dan ook niet ernstig dat het DVZ dit wegwuift stellende dat verzoeker ook via buitenlandse rekeningen zijn wenst kan innen (?) en dat hij meermaals naar het buitenland is getrokken.

Het weze duidelijk dat de korte reizen die dhr. [B. H.] in het verleden maakte, niet te vergelijken vallen met de periode die dhr. [B. H.] en zijn gezin zouden moeten doorbrengen in een land waar zij werkelijk NIETS hebben opgebouwd.

Het gaat integraal in tegen het recht van verzoekers om hetgeen zij samen hebben opgebouwd, te verdedigen in België.

De maandenlange, misschien jarenlang verplaatsing naar Israël zou een ramp betekenen voor het gezin van verzoekers, dit zowel op financieel, sociaal als privévlak.

Ook de kinderen zouden school missen en zouden de structuur die zij thans verkrijgen, volledig verliezen.

De inbreuk van art. 8 EVRM staat dan ook vast indien verzoekers verplicht worden hun regularisatieaanvraag in te dienen in het buitenland.

BESLUIT

Gelet op het voorgaande zijn er duidelijk voldoende redenen en grondslagen om het verzoek van verzoekers tot regularisatie in België ontvankelijk te verklaren.

[...] Aangaande de gegrondheid van het beroep

Op de gegrondheid van de aanvraag van verzoekers werd niet ingegaan door de DVZ en verzoekers verwijzen dan ook naar hun regularisatieaanvraag d.d. 24/09/2013.”

3.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De door verzoekende partijen aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verwerende partij oordeelde in voorliggende zaak dat de door verzoekende partijen aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekende partijen geven aan niet akkoord te kunnen gaan met deze beoordeling dat geen buitengewone omstandigheden blijken, met name betwisten zij de beoordeling door het bestuur dat de zakenactiviteiten van eerste verzoekende partij in België enerzijds en het in België opgebouwd privé- en gezinsleven waaronder in het bijzonder de scholing van de kinderen anderzijds niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

Wat de zakenactiviteiten van eerste verzoekende partij in België betreft, stelden verzoekende partijen in hun verblijfsaanvraag dat de financiële inkomsten en ondersteuning van het gezin volledig afhankelijk zijn van de inkomsten uit deze zakenactiviteiten. Er werd betoogd dat de stad Antwerpen de nodige contacten en afzetmarkt biedt om de vennootschappen van eerste verzoekende partij draaiende te houden. Zij zou hierin reeds achttien jaar lang slagen doch benadrukte dat de juwelenhandel vaak draait om persoonlijk contact en netwerking en dit handels- en zakenleven onmogelijk op dezelfde wijze zou kunnen worden onderhouden in Israël, nu ter plaatse contacten moeten worden onderhouden, contracten vastgelegd, onderhandelingen uitgevoerd, ... Eerste verzoekende partij zou er alles aan doen om op correcte wijze haar financiële boekhouding op orde te stellen en haar financiële fiscale bijdrage te leveren, waarvoor wordt verwezen naar neergelegde jaarrekeningen en belastingaanslagen.

In de eerste bestreden beslissing motiveert verwerende partij dat op basis van dit betoog nog niet wordt aangetoond waarom het bijzonder moeilijk zo niet onmogelijk zou zijn terug te keren naar het herkomstland om van daaruit de aanvraag via de gewone procedure in te dienen. Zij motiveert dat eerste verzoekende partij haar deelname in de winst of betaling in het verlies via internationale banktransacties kan laten gebeuren en dat zij, indien zij een verblijfsvergunning op basis van een economische activiteit wenst te verkrijgen omdat haar verblijf in België noodzakelijk is om het bedrijf mee te helpen uitbouwen, hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg moet aanvragen. Er wordt vastgesteld dat eerste verzoekende partij in het verleden, van 30 september 1999 tot 31 december 2000, reeds een beroepskaart had, doch een nieuwe aanvraag hiertoe werd afgewezen. Ten slotte stelt verwerende partij vast dat eerste verzoekende partij in het verleden reeds herhaaldelijk naar haar herkomstland terugkeerde en dat haar zakenbelangen haar er toen niet van hebben weerhouden om België te verlaten.

De Raad stelt allereerst vast dat het middel van verzoekende partijen op dit punt voor een groot deel bestaat uit het woordelijk hernemen van het aangevoerde in de verblijfsaanvraag. Door te volharden in de buitengewone omstandigheden die zij inriepen in hun verblijfsaanvraag tonen verzoekende partijen evenwel niet aan dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verwerende partij beschikt. Deze aangevoerde kritiek geeft te dezen weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Eerste verzoekende partij betoogt nog dat zij ter plaatse moet werken om effectief een inkomen te hebben en het onredelijk is dat zij al die jaren wel financieel heeft afgedragen aan de Belgische Staat doch thans geen verblijfsaanvraag mag doen in de Staat die zij jarenlang financieel mee heeft ondersteund. Zij wijst er verder op dat volgens de website van het Kruispunt Integratie-Migratie het verlies van werk een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en benadrukt dat haar professioneel leven op het spel staat. Zij stelt dat de korte reizen die zij in het verleden maakte niet te vergelijken zijn met de periode die zij en haar gezin zouden moeten doorbrengen in het herkomstland in afwachting van een beslissing over de grond van hun aanvraag.

Eerste verzoekende partij geeft aldus aan niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling in de eerste bestreden beslissing dat niet of onvoldoende is aangetoond dat de zakenactiviteiten in België een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen in de weg staan, waarbij er op wordt gewezen dat eerste verzoekende partij haar deelname in de winst of betaling van het verlies via internationale banktransacties kan laten gebeuren en zij in het verleden herhaaldelijk naar het herkomstland is teruggekeerd en de zakenbelangen hiervoor geen belemmering vormden. Verwerende partij was aldus van oordeel dat niet of onvoldoende aannemelijk werd gemaakt dat een tijdelijke afwezigheid om de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen de zakenactiviteiten van eerste verzoekende partij daadwerkelijk en ernstig zou belemmeren of schaden.

Eerste verzoekende partij betoogt dat de keren dat zij terugkeerde naar het herkomstland telkens kortstondig waren, doch beperkt zich op dit punt tot een loutere bewering. Daarenboven, zelfs voor zover de terugreizen naar het herkomstland inderdaad beperkt waren in de tijd, blijft de vaststelling overeind dat eerste verzoekende partij in het verleden regelmatig reisde en haar zakenbelangen hieraan niet in de weg stonden. Eveneens wordt aldus de vaststelling nog niet weerlegd dat geen of onvoldoende concrete argumenten voorlagen waarom de zakenbelangen een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen zouden verhinderen.

In dit verband moet de Raad zo vaststellen dat eerste verzoekende partij in de aanvraag weliswaar op algemene wijze wees op het belang van haar aanwezigheid in België voor het leggen of onderhouden van contacten, het afsluiten van contracten of het voeren van onderhandelingen, doch zonder dat zij concreet de rol die zij binnen de betreffende vennootschappen op zich neemt duidde laat staan met concrete argumenten – of aan de hand van haar concrete activiteiten binnen de vennootschappen – trachtte aan te tonen dat deze activiteiten haar aanwezigheid in België noodzakelijk en haar verhinderen terug te keren naar haar herkomstland om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen.

In dit verband dient de Raad ook het volgende vast te stellen. Eerste verzoekende partij bracht jaarrekeningen aan zowel voor L. NV als voor E. L. BVBA. Blijkens de recentste voorgelegde jaarrekening voor L. NV blijkt niet dat eerste verzoekende partij als bestuurder, zaakvoerder of commissaris optreedt voor deze vennootschap. Er wordt enkel melding gemaakt van een persoon met dezelfde familienaam als verzoekende partijen die gedomicilieerd is in Israël als gedelegeerd bestuurder. Het is onduidelijk of het daadwerkelijk familie betreft. Nu niet blijkt dat eerste verzoekende partij – niettegenstaande haar feitelijke aanwezigheid in België – enige duidelijke taak in het dagelijks bestuur van deze vennootschap op zich neemt en er blijkbaar voor deze vennootschap geen graten in werden gezien om enkel een gedelegeerd bestuur gedomicilieerd in Israël aan te duiden, en eerste verzoekende partij op geen enkele wijze concreet duidt welke activiteiten zij voor deze vennootschap dan op zich neemt, kan niet worden vastgesteld dat de zakenactiviteiten van deze vennootschap daadwerkelijk zouden worden ondermijnd indien eerste verzoekende partij terugkeert naar haar herkomstland om van daaruit de verblijfsaanvraag te richten tot het bestuur. Verder blijkt uit de meest recente jaarrekening van E. L. BVBA dat twee zaakvoerders werden aangeduid, eerste verzoekende partij en een zekere N. P. gedomicilieerd in Elsene. Op geen enkel ogenblik maakt(e) eerste verzoekende partij aannemelijk dat de andere zaakvoerder, in overleg met haar, de eventuele zakenbelangen waarvoor een aanwezigheid in België alsnog strikt noodzakelijk is niet kan behartigen terwijl zij terugkeert naar het herkomstland om via de reguliere procedure de verblijfsaanvraag te richten tot het bestuur. Inzake de vennootschap L. Jewelry liggen geen nadere gegevens voor, zodat niet blijkt welke concrete activiteiten eerste verzoekende partij wat deze vennootschap betreft op zich neemt en aldus evenmin kan worden vastgesteld dat een aanwezigheid in België zich hiervoor opdringt.

Er lagen aldus geen of onvoldoende concrete aanwijzingen voor dat de economische activiteiten van deze vennootschappen in het gedrang zouden komen als gevolg van een (tijdelijke) afwezigheid van eerste verzoekende partij uit België en evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat de aanwezigheid van eerste verzoekende partij in België hiervoor noodzakelijk is en zij, in overleg met bijvoorbeeld mevrouw N. P., vanuit het herkomstland niet verder haar zakenbelangen kan behartigen, minstens tijdelijk voor de duur van de behandeling van de verblijfsaanvraag. Zij weerlegt niet dat haar eventuele deelname in de winst via internationale banktransacties kan verlopen. In zoverre eerste verzoekende partij betoogt dat zij enkel inkomsten kan verkrijgen uit de betreffende vennootschappen voor zover zij in België actief is, betreft het een loutere bewering die niet concreet wordt aangetoond. Zij maakt niet concreet aannemelijk dat zij haar zakenbelangen niet tijdelijk, in afwachting van de behandeling van haar verblijfsaanvraag, vanuit haar herkomstland kan behartigen, zodat ook niet blijkt dat zij zonder werk of inkomsten zou vallen.

Eerste verzoekende partij betoogt vervolgens nog dat het onredelijk zou zijn dat zij al die jaren wel financieel heeft afgedragen aan de Belgische Staat doch thans geen verblijfsaanvraag mag indienen in de Staat die zij jarenlang financieel mee heeft ondersteund, doch dit is geen betoog aan de hand waarvan aannemelijk kan worden gemaakt dat het bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk zou zijn de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure in te stellen.

Verzoekende partijen tonen aldus met hun uiteenzetting niet aan dat verwerende partij zich heeft gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk heeft gehandeld waar zij oordeelde dat niet of onvoldoende aannemelijk wordt gemaakt dat de zakenactiviteiten van eerste verzoekende partij haar verhinderen de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen.

Louter ten overvloede merkt de Raad ook op dat niet blijkt dat verzoekende partijen het vereiste wettig belang hebben bij hun betoog dat de door eerste verzoekende partij in België ontplooid economische activiteiten ten onrechte niet als buitengewone omstandigheid werden weerhouden. Zo blijkt uit de eerste bestreden beslissing, hetgeen niet wordt betwist door verzoekende partijen, dat eerste verzoekende partij op 18 augustus 2010 een nieuwe beroepskaart werd geweigerd en zij aldus door de bevoegde Belgische overheid geen toelating verkreeg om in België nog een zelfstandige beroepsactiviteit uit te oefenen. Verzoekende partijen beroepen zich aldus thans in het kader van de buitengewone omstandigheden op een zelfstandige beroepsactiviteit die eerste verzoekende partij heeft verdergezet in België tijdens een illegaal verblijf en zonder dat zij hiervoor – en dit reeds sinds lange tijd – nog de vereiste toelating heeft, om de aanvraag in België te kunnen indienen en waarbij zij aldus verwerende partij wezenlijk ook vragen te erkennen dat zij deze illegale zelfstandige beroepsactiviteit verder moet kunnen beoefenen in België, minstens in afwachting van de uitkomst van het gegrondheidsonderzoek van hun aanvraag terwijl op zich verwerende partij ter zake geen bevoegdheid heeft. In dit verband kan louter ten overvloede ook nog worden aangestipt dat overeenkomstig artikel 1, §§ 2 en 3 van het koninklijk besluit van 2 augustus 1985 houdende uitvoering van de wet van 19 februari 1965 betreffende de uitoefening van de zelfstandige beroepsactiviteiten der vreemdelingen in deze situatie de aanvraag tot afgifte van de beroepskaart persoonlijk moet worden ingediend bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger in het buitenland, waarop enkel een uitzondering mogelijk is indien de veiligheid van de aanvrager dit vergt om reden van omstandigheden eigen aan het land waar de aanvraag had moeten zijn gediend. In casu blijkt niet dat dit laatste speelt, waarbij de Raad opmerkt dat verzoekende partijen niet betwisten dat zij zich op dit punt in hun aanvraag beperkten tot loutere beweringen zonder een begin van bewijs voor te leggen.

Wat het in België opgebouwde privéleven en de scholing van de kinderen betreft, stelden verzoekende partijen in hun aanvraag concreet dat het oudste kind sinds 2006 permanent school loopt in Antwerpen en dit in het Nederlands. Het jongste kind loopt school sinds 2009. Verzoekende partijen stelden dat de kinderen hun sociaal leven in België hebben opgebouwd en het onzeker is op welke wijze zij lessen zouden kunnen aanvatten in Israël. Zij beklemtoonden dat de kinderen het niet gewoon zijn in een andere taal les te volgen, de vakken in Israël niet gewoon zijn en aldaar geen andere kinderen noch leerkrachten kennen. Verder werd eveneens benadrukt dat de leefwereld van de verschillende gezinsleden zich in België bevindt, andermaal gewezen op het zakenleven van eerste verzoekende partij en gesteld dat zij niet zomaar de draad kunnen oppikken in Israël nu zij geen band meer hebben met dit land en aldaar geen familie meer hebben wonen. Zij waren van mening dat een terugkeer naar Israël om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen, zou neerkomen op een miskenning van artikel 8 van het EVRM.

Verwerende partij weerhoudt de scholding van de kinderen niet als buitengewone omstandigheid, nu niet wordt aangetoond dat een scholing niet in het herkomstland kan worden verkregen en ook niet blijkt dat de kinderen een gespecialiseerd onderwijs nodig hebben of een gespecialiseerde infrastructuur behoeven die niet te vinden is in het herkomstland. Zij wijst er ook op dat de scholing steeds plaatsvond in illegaal verblijf. Ook het gestelde dat de kinderen het niet gewoon zijn les in een andere taal te volgen, zij de vakken in Israël niet gewoon zijn en er geen andere kinderen of leerkrachten kennen, wordt niet weerhouden als buitengewone omstandigheid. In dit verband wordt geduid dat het leren kennen van andere kinderen of leerkrachten ook in België behoort tot de normale gang van zaken in het schoolleven en bij de overgang van het ene leerjaar naar het andere en bij de overgang van de ene cyclus naar de andere. Verder wordt geduid dat het gestelde dat de kinderen het niet gewoon zijn in een andere taal les te volgen niet is aangetoond. Verwerende partij oordeelt dat het onwaarschijnlijk is dat de kinderen gezien hun afkomst enkel in het Nederlands worden opgevoed en zij in huiselijke kring niet het Hebreeuws aangeboden krijgen. Verder wordt geoordeeld dat een loutere bewering dat de terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen een grote inbreuk zou vormen op het sociaal en privéleven van de kinderen, zonder dit concreet aan te tonen, evenmin als buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. Inzake het ingeroepen privéleven in België in het algemeen wijst verwerende partij er verder op dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM en al zeker niet kan worden aangenomen dat er op dit punt sprake is van enige disproportionaliteit waar verzoekende partijen de aanvraag vanuit het herkomstland moeten indienen. Zij benadrukt hierbij dat deze verplichting geldt voor het gehele gezin, zodat van een verbreking van gezinsbanden geen sprake is. Er wordt ook geoordeeld dat het gestelde door verzoekende partijen dat zij geen banden meer hebben met hun herkomstland en daar helemaal opnieuw moeten beginnen een loutere bewering betreft waarvan geen bewijs wordt voorgelegd. Ook wordt geduid dat dit gestelde wordt tegensproken door de verschillende reizen van en naar Israël zoals deze blijken uit de paspoorten

van verzoekende partijen. Ten slotte wordt nog opgemerkt dat de elementen van integratie wezenlijk betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag en deze elementen niet rechtvaardigen waarom de aanvraag niet in het herkomstland kan worden ingediend.

Andermaal dient de Raad vast te stellen dat verzoekende partijen zich grotendeels beperken tot een herhaling van wat zij op dit punt hebben aangevoerd in de verblijfsaanvraag. Zoals reeds werd geduïd, wordt aldus niet aangetoond dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Verzoekende partijen wijzen opnieuw op de website van het Kruispunt Integratie-Migratie, ditmaal om te stellen dat een verlies van schooljaar een buitengewone omstandigheid kan uitmaken. Zij stellen het recht te hebben om hetgeen zij in België hebben opgebouwd te verdedigen en dat een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen zowel op financieel, sociaal als privévlak een ramp zou betekenen voor het gezin. Zij herhalen dat zij in hun herkomstland niets hebben opgebouwd. Zij stellen dat de kinderen hun school in België zouden missen en de structuur die zij thans hebben volledig zouden verliezen.

De Raad stelt allereerst vast dat verzoekende partijen zich in het kader van hun uiteenzetting in de verblijfsaanvraag inzake de buitengewone omstandigheden niet specifiek beriepen op een onderbreking van het lopende schooljaar als buitengewone omstandigheid, zodat het bestuur op zich niet kan worden tegengeworpen hierop niet concreet te zijn ingegaan. Het kwam verzoekende partijen toe in hun aanvraag op duidelijke wijze de omstandigheden toe te lichten die hen verhinderen de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Wel wezen zij op het gegeven dat de scholing van de kinderen steeds in België heeft plaatsgevonden. In dit verband oordeelde verwerende partij dat aldus nog geen buitengewone omstandigheid wordt aangetoond, nu niet blijkt dat de scholing niet in het herkomstland kan worden verkregen en ook niet blijkt dat de kinderen een gespecialiseerd onderwijs nodig hebben of een gespecialiseerde infrastructuur behoeven die niet te vinden is in het herkomstland. Hierbij wees hij er eveneens op dat in redelijkheid kan worden aangenomen dat de kinderen van thuis uit ook het Hebreeuws hebben meegekregen en het leren kenen van andere kinderen of leerkrachten ook in België behoort tot de normale gang van zaken in het schoolleven en bij de overgang van het ene leerjaar naar het andere en bij de overgang van de ene cyclus naar de andere. Verzoekende partijen weerleggen deze vaststellingen niet. Verwerende partij wees er bovendien ook op dat de scholing steeds plaatsvond in illegaal verblijf waarmee zij ook aangaf dat het de keuze is geweest van de ouders om de kinderen telkens een nieuw schooljaar te laten aanvatten wetende dat zij niet gerechtigd waren op een verblijf. Dit gegeven is evenmin betwist en vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Zo blijkt bijvoorbeeld uit de stukken van het dossier ook dat verzoekende partijen op 17 mei 2013 reeds een eerste aanvraag om verblijfsmachtiging indienden die op 19 juli 2013 onontvankelijk werd verklaard en waarbij hen reeds bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Hierbij werd verzoekende partijen er reeds op wezen dat de scholing van de kinderen niet rechtvaardigde dat de aanvraag in België werd ingediend, met een motivering die sterk gelijkert op de thans voorliggende motivering en waarbij onder meer reeds werd gesteld dat niet blijkt dat een scholing niet kan worden verkregen in het land van herkomst. Er blijkt niet dat verzoekende partijen in beroep zijn gegaan tegen deze beslissing. In plaats van vervolgens de terugkeer voor te bereiden zodat de kinderen het nieuwe schooljaar in het herkomstland konden aanvatten, dienden verzoekende partijen vervolgens, middels een op 12 september 2013 opgesteld verzoekschrift dat op 24 september 2013 de stempel "ingekomen" kreeg van de stad Antwerpen, een nieuwe verblijfsaanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waarin zij zich opnieuw beriepen op de scholing van hun kinderen. Wezenlijk nieuwe argumenten inzake de scholing van de kinderen lagen hierbij niet voor. In deze omstandigheden komt het de Raad geenszins kennelijk onredelijk voor waar verweerder de ingeroepen scholing andermaal niet weerhield als een buitengewone omstandigheid. Verzoekende partijen wisten dat het bestuur reeds had geoordeeld dat de scholing van de kinderen geen buitengewone omstandigheid vormde en zij het grondgebied dienden te verlaten en het gegeven dat zij nalieten gebruik te maken van de grote vakantie om terug te keren naar het herkomstland doch hun kinderen opnieuw inschreven, ontkracht de ernst van hun thans voor het eerst aangebrachte argument dat het net deze onderbreking van het schooljaar is die het voor hen bijzonder moeilijk zou maken om de verblijfsaanvraag in te dienen via de reguliere procedure. Verwerende partij heeft correct opgemerkt dat het de eigen keuze van verzoekende partijen is geweest om de kinderen een nieuw schooljaar in België te laten aanvatten. De Raad herhaalt ook dat verzoekende partijen wezenlijk niet betwisten dat de scholing kan worden verdergezet in het herkomstland. Zij weerleggen evenmin de vaststelling van verwerende partij dat de omstandigheid waar zij zich nu op beroepen het gevolg is van hun eigen keuze en geen buitengewone omstandigheid. De

Raad benadrukt andermaal dat verweerder, in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend, een zeer ruime appreciatie-bevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888). Verzoekende partijen laten na op concrete wijze aan te tonen dat de overwegingen van verweerder kennelijk onredelijk zouden zijn (RvS 22 februari 2007, nr. 168.177). Er kan tevens worden verwezen naar de vaste rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat de scholing van kinderen, in regel, niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 22 mei 2007, nr. 171.410). Er blijkt wezenlijk ook niet dat verzoekende partijen een voldoende belang hebben bij hun betoog dat niet in redelijkheid kon worden verwacht dat de kinderen gedurende het schooljaar zouden terugkeren naar het herkomstland nu verwerende partij niet overging tot een gedwongen verwijdering tijdens het schooljaar 2013-2014 en de kinderen aldus in de feiten dit schooljaar wel degelijk hebben kunnen volmaken. Verzoekende partijen geven verder op zich ook niet aan dat verwerende partij er ten onrechte vanuit is gaan dat de kinderen van thuis uit zijn opgevoed in het Hebreeuws. Ook op dit punt kan aldus niet worden vastgesteld dat het kennelijk onredelijk zou zijn waar verwerende partij oordeelde dat een overschakeling van een scholing in België naar een scholing in het herkomstland nog niet als een buitengewone omstandigheid is te beschouwen.

Het louter betogen dat de kinderen hun school in België zouden missen en de structuur die zij thans hebben volledig zouden verliezen, laat de Raad andermaal niet toe vast te stellen dat verwerende partij bij het nemen van de eerste bestreden beslissing zich heeft gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijk wijze tot haar besluit is gekomen. Dit bijzonder algemeen betoog is niet van aard te kunnen aantonen dat verwerende partij kennelijk onredelijk heeft gehandeld door te stellen dat het leren kennen van andere kinderen of leerkrachten ook in België behoort tot de normale gang van zaken in het schoolleven en bij de overgang van het ene leerjaar naar het andere en bij de overgang van de ene cyclus naar de andere en dat het gestelde dat de kinderen het niet gewoon zijn in een andere taal les te volgen niet is aangetoond en dat aldus geen buitengewone omstandigheden blijken. Verzoekende partijen betwisten hierbij wezenlijk ook niet dat kan worden aangenomen dat de kinderen minstens van thuis uit ook zijn opgegroeid in het Hebreeuws.

Het gegeven dat op de website van het Kruispunt Integratie-Migratie staat vermeld dat een verlies van schooljaar een buitengewone omstandigheid kan uitmaken, betekent nog niet dat dit in alle gevallen effectief zo is. De buitengewone omstandigheden dienen steeds te worden beoordeeld in het licht van het concreet aangevoerde en de concrete omstandigheden van het voorliggende geval. Een loutere verwijzing naar voormelde website kan niet volstaan om de eerste bestreden beslissing nietig te doen verklaren, zonder in het concrete geval aan te tonen dat er op dit punt sprake is van buitengewone omstandigheden of dat de verwerende partij in het voorliggende geval bij haar beoordeling ter zake zich steunde op onjuiste feitelijke gegevens dan wel kennelijk onredelijk handelde. In casu blijven verzoekende partijen op dit punt, gelet op hetgeen voorafgaat, in gebreke.

Verzoekende partijen beperken er zich vervolgens toe op bijzonder algemene wijze te betogen dat een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen zowel op financieel, sociaal als privévlak een ramp zou betekenen voor het gezin, zonder zulks evenwel concreet aannemelijk te maken. Aldus weerleggen zij geenszins de motivering in de eerste bestreden beslissing, niet enkel inzake de zakenactiviteiten van eerste verzoekende partij en de scholing van de kinderen, doch ook dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM, en al zeker niet kan worden aangenomen dat er op dit punt sprake is van enige disproportionaliteit waar verzoekende partijen de aanvraag vanuit het herkomstland moeten indienen waarbij werd benadrukt dat deze verplichting geldt voor het hele gezin, en waarbij ook werd aangegeven dat de elementen van integratie wezenlijk de grond van de aanvraag betreffen. Aldus wordt evenmin een betoog aangebracht waaruit zou volgen dat het kennelijk onredelijk zou zijn waar verwerende partij oordeelde dat het gestelde door verzoekende partijen dat zij geen banden meer hebben met hun herkomstland en daar helemaal opnieuw moeten beginnen een loutere bewering betreft waarvan geen bewijs wordt voorgelegd en dit bovendien wordt tegensproken door de verschillende reizen van en naar Israël zoals deze blijken uit de paspoorten van verzoekende partijen. Een loutere herhaling dat zij in hun herkomstland niets hebben opgebouwd vermag deze motivering nog niet te weerleggen. Het gestelde in de eerste bestreden beslissing dat de elementen van integratie wezenlijk betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag en deze elementen niet rechtvaardigen waarom de aanvraag niet in het herkomstland kan worden ingediend, vindt ten slotte steun in de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag*

betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

In zoverre verzoekende partijen nog opmerken dat niet werd ingegaan op de gegrondheid van de aanvraag, merkt de Raad op dat – nu verzoekende partijen niet aantonen dat verwerende partij ten onrechte geen buitengewone omstandigheden heeft weerhouden – niet blijkt dat hiertoe enige noodzaak bestond.

De uiteenzetting van verzoekende partijen laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekende partijen wijzen op de zakelijke belangen die eerste verzoekende partij in België heeft opgebouwd en op het privéleven dat zij in België hebben opgebouwd, waaronder in het bijzonder de sociale banden die hun kinderen in België hebben opgebouwd en de scholing van deze kinderen in België.

De Raad merkt allereerst op dat het op zich niet is betwist dat verzoekende partijen een hecht gezin vormen in België. Verwerende partij merkt in de eerste bestreden beslissing evenwel correct op dat de verplichting om terug te keren naar het herkomstland om aldaar de verblijfsmachtiging te vragen geldt voor het gehele gezin en er aldus geen sprake is van een verbreking van de gezinsbanden. Uit de eerdere bespreking van het middel volgt ook dat zij niet aannemelijk maakten dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn die een verderzetting van het gezinsleven in het herkomstland, minstens voor de duur van de behandeling van de aanvraag, zouden verhinderen. Zij weerleggen de motivering van verwerende partij in de eerste bestreden beslissing niet dat geen buitengewone omstandigheden blijken. Verzoekende partijen betwisten verder ook niet dat niet blijkt dat zij nog andere familieleden hebben in België. Aldus kan niet worden vastgesteld dat enige niet-eerbiediging van het gezinsleven toerekenbaar is aan verwerende partij of dat sprake kan zijn van een miskennis van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven.

Daargelaten de vraag of in casu verder sprake is van een beschermenswaardig privéleven, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissingen geen betrekking hebben op de beëindiging van een bestaand verblijfsrecht doch integendeel een vraag tot eerste toelating betreffen, zodat in casu in geen geval sprake is van een inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoekende partijen. In een situatie van eerste toelating gebeurt geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op familie- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer t. Nederland, § 38).

In zijn arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk* van 8 april 2008 geeft het EHRM duidelijk aan dat een privéleven dat werd opgebouwd tijdens een verblijf dat steeds als precair was te beschouwen in beginsel geenszins aanleiding vermag te geven tot een miskennis van artikel 8 van het EVRM en het in dit verband legitiem is indien de lidstaat een zwaarder belang toekent aan het publieke belang van een effectieve immigratiecontrole.

In dit kader wijst de Raad er ook op dat volgens het EHRM de Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging op hun grondgebied wensen te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om

vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa t. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101).

Indien, zoals in casu, minderjarige kinderen betrokken zijn, dan moet steeds hun hoger belang in rekening worden gebracht en moet hieraan een voldoende gewicht worden toegekend (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland).

De Raad verwijst naar voorgaande bespreking van het middel waaruit reeds blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de zakelijke belangen van eerste verzoekende partij een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen verhinderen, en in dit verband noch blijkt dat haar vennootschappen in gevaar komen noch dat zij haar zakenbelangen in België niet tijdelijk vanuit haar herkomstland kan aansturen. Verzoekende partijen maken aldus ook nog niet aannemelijk dat zij in deze situatie in financiële moeilijkheden zouden komen. In dit verband kan bijkomend ook worden opgemerkt dat evenmin aanwijzingen voorliggen dat verzoekende partijen in hun herkomstland niet op andere wijze in hun inkomsten zouden kunnen voorzien. Er blijkt geenszins dat als gevolg van de thans bestreden beslissingen verzoekende partijen het recht wordt ontzegd op een professioneel leven om in de behoeften van het gezin te voorzien. Er werd bovendien reeds vastgesteld dat deze economische activiteiten van eerste verzoekende partij werden verdergezet in illegaal verblijf en zonder dat hiervoor de vereiste toelating werd gegeven door de bevoegde overheid in België. Ook werd reeds vastgesteld dat verzoekende partijen niet aantonen dat de kinderen de scholing niet kunnen verderzetten in het herkomstland en evenmin weerleggen dat kan worden aangenomen dat zij Hebreeuws kennen. Er blijkt ook niet dat de kinderen ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen een leeftijd hadden waarop het voor hen alsnog bijzonder moeilijk zou zijn zich aan te passen aan een gewijzigde omgeving. De eenheid van het gezin blijft in ieder geval gevrijwaard. Verzoekende partijen weerleggen ook niet dat het gezin nog regelmatig terugreist naar het herkomstland, al dan niet kortstondig, zodat wel degelijk kan worden aangenomen dat zij enige vertrouwdschap hebben met dit land.

De Raad benadrukt ook dat zowel het EHRM in zijn arrest Jeunesse als het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 30/2013 van 7 maart 2013 weliswaar benadrukken dat het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, maar dat het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen. Verzoekende partijen maken in casu niet aannemelijk dat het bestuur geen evenwichtige, redelijke beoordeling heeft gemaakt van de in het geding zijnde belangen, daarbij in het bijzonder rekening houdende met de belangen van de kinderen.

Verzoekende partijen overtuigen niet dat een verderzetting van het privéleven – inclusief de scholing van de kinderen – niet mogelijk is in het herkomstland. Zij herhalen weliswaar geen banden meer te hebben met hun herkomstland en aldaar helemaal opnieuw te moeten beginnen, doch zonder het gestelde op dit punt te weerleggen dat zij zich op dit punt beperkten tot algemene beweringen en zonder in dit verband enig (begin van) bewijs voor te leggen en dit betoog wordt tegengesproken door het gegeven dat zij in het verleden verschillende keren terugreisden naar hun herkomstland.

Verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de verwijdering van het Belgische grondgebied met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, hun voorgehouden privé- of gezinsleven en dat van hun kinderen in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Enige disproportionaliteit kan niet worden vastgesteld.

Ten slotte benadrukt de Raad dat de eerste bestreden beslissing geen uitspraak doet over de gegrondheid van een verblijfsaanvraag. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van het recht op eerbiediging van het privéleven zoals ontwikkeld in België staat nog open, met name in het kader van een verblijfsaanvraag ingediend in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt derhalve in deze stand van zaken niet aannemelijk gemaakt.

3.2.3. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS